

ИМПУЛЬС

№ 1 (691)
Січень 2010 р.

Щомісячник Вінницького національного
технічного університету

Найсвіжіші університетські новини на сайті <http://www.impuls.vstu.vinnica.ua/>

**НАДЗВИЧАЙНИЙ І ПОВНОВАЖНИЙ
ПОСОЛ КИТАЙСЬКОЇ НАРОДНОЇ
РЕСПУБЛІКИ В УКРАЇНІ ЧЖОУ ЛІ
ВІДВІДАВ НАШ УНІВЕРСИТЕТ**

(стор. 4)

Колонка головного редактора

У НАШИХ «ІНЖЕНЕРІВ» — КУБОК ЧЕМПІОНІВ!

Кажуть: «Як новий рік зустрінеш — так його і проведеш». Вірити в це, чи ні — вирішувати тільки вам. А от університетська команда КВН «Інженери» остаточно вирішила для себе, що 2010 рік буде для них роком перемог. І переможний фундамент для досягнення поставленої мети вони уже заклали.

Поки переважна більшість українців була на різдвяних канікулах наші кмітливі і дотепні КВН-івці не відпочивали, а жартували і перемагали.

Так, 5 січня у мальовничому місті Хмільник відбувся фінал Студентського чемпіонату КВН. Крім наших «Інженерів» до фіналу дійшли досвідчені команди Вінницького торговельно-економічного інституту «ТТ» та «Кредитка», а також київська команда — монстр КВНу — «Голіи четвер». До складу нашої команди увійшли: Олександр Пасічник (ІнБТЕГП), Олег Олефіренко (ІнМТ), Дарія Тихонова (ІнРТЗП) та Михайло Білінський (ІнБТЕГП).

Хоча «Інженерам» про проведення фіналу саме 5-го і саме в Хмільнику стало відомо лише напередодні цього дійства, але вони не розгубились, зуміли зібратись, налаштуватись, згадати раніше сформульовані, але ще не озвучені широкому загалу жарти, а також придумати нові — цікаві і дотепні. Як результат — блискавична перемога та кубок чемпіонів Студентського чемпіонату в їхніх руках.

КВН-рух у Вінниці з кожним роком не тільки не збавляє, а навпаки — набирає обертів. А ВНТУ можна взагалі вважати флагманом та лідером по підготовці КВН-чемпіонів. Адже найтитулованіші вінницькі гумористи, чемпіони Вищої Української Ліги КВН 2006 року — команда КВН «Вінницькі перці», основну якої складають випускники ВНТУ, на мою думку, підготувала собі достойну заміну — команду «Інженери».

Попереду у «Інженерів» ще багато чемпіонатів і ігор. Новий рік вони зустріли прекрасно — перемогою. Я особисто щиро бажаю веселим, добродушним, порядним та позитивним хлопцям-інженерам та чарівній дівчині-інженерці лише перемог.

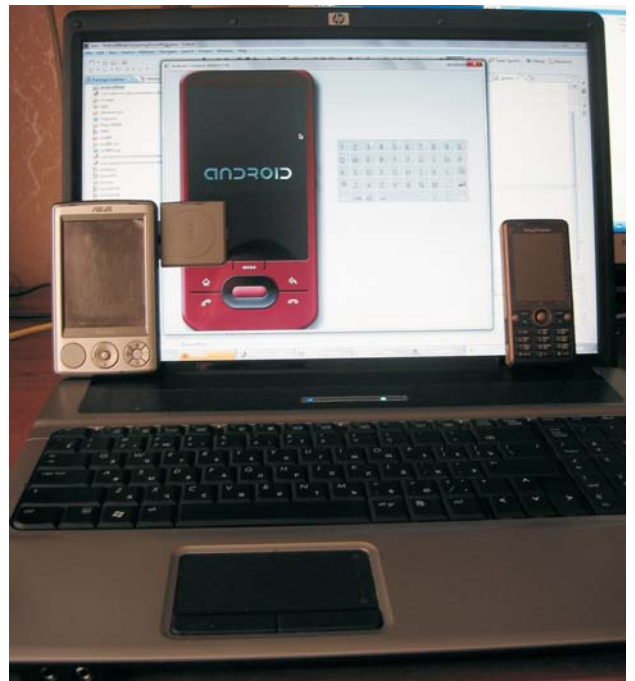
Та й усім тим, у кого Новорічні свята пройшли чудово, зичу здійснення приказки «Як новий рік зустрінеш — так його і проведеш».

Анна ПИСКЛЯРОВА,
проректор з виховної роботи,
головний редактор часопису «Імпульс»

Фах

ЛАБОРАТОРІЯ В КИШЕНІ

Студенти напрямку 6.050101 – «Комп'ютерні науки» спеціалізації «Інтелектуальні інформаційні технології обробки даних в системах моніторингу та контролю» мають можливість носити навчальну лабораторію у власних кишенях. Такою лабораторією є власний стільниковий телефон.

Мобільна лабораторія викладача

На кафедрі моделювання та моніторингу складних систем Інституту екології та екологічної кібернетики викладається курс «Основи програмування мобільних пристроїв». Вивчення цього курсу студентами передбачає ознайомлення із сучасними технологіями програмування для мобільних пристроїв, таких як кишенькові персональні комп'ютери (КПК), комунікатори, смартфони, стільникові телефони, пристрої GPS. Студентам дається можливість розглянути власний телефон з позицій технологій програмування, що використані у ньому: Java 2 Micro Edition, Symbian, Microsoft Compact Framework. Крім власних телефонів вивчається найсучасніша технологія Android компанії Google. Android – це операційна система з відкритим кодом на основі Linux, що встановлюється на сучасні моделі смартфонів та комунікаторів та дає зручний доступ до сервісів Google.

Від студентів при цьому потрібні знання мов програмування Java, C++, C#.

Георгій ГОРЯЧЕВ,
кандидат технічних наук, доцент кафедри ММСС

Світлина автора

ФУРОР СТУДЕНТІВ ВНТУ В РОСІЇ

Студенти Вінницького національного технічного університету вперше взяли участь у IV Міжнародному молодіжному фестивалі інформаційних технологій, який відбувся у місті Архангельську в Росії. І там перемогли у конкурсі «Комп'ютерних робіт в галузі мультимедійних технологій 2009», здобувши відразу аж чотири нагороди.

У цьому конкурсі змагалися студенти середніх спеціальних і вищих навчальних закладів очної форми навчання з різних країн. Мета цих відомих змагань – стимулювати інтерес та розвиток творчих здібностей молоді в галузі сучасних мультимедіа технологій, а також обмін досвідом зі створення мультимедійних проектів. Молодь змагалася у номінаціях: двовимірна растрова та векторна графіка; тривимірна графіка; анімація; Інтернет- додатки; відео ролики; інтерактивні додатки.

В'ячеслав Мальований посів перше і друге місце в номінації «Тривимірна графіка», що є однією із найскладніших, оскільки передбачає розробку тривимірної моделі, на основі якої будується фотореалістичне зображення. В'ячеслав не тільки розробив такі зображення, але і показав їх у динаміці. До речі, В'ячеслав уже двічі перемагав у конкурсі з веб-дизайну та комп'ютерної анімації, який проводить ВНТУ. Спершу як учень, а вдруге – уже як студент.

– Я планував поступати у Київський авіаційний університет. Але після перемоги в обласному конкурсі з веб-дизайну вирішив стати студентом ВНТУ, адже саме тут є спеціалізація з веб-дизайну. – Говорить Славко. – Зараз я навчаюся на другому курсі і впевнений, що зробив правильний вибір. Мене одразу запримітили, викладачі почали працювати зі мною індивідуально. Мій тренер – доктор технічних наук, професор Олександр Романюк, відразу зорієнтував мене на тривимірну графіку, оскільки за нею майбутнє. Нині я працюю не тільки практично, але уже займаюсь і наукою. Маю дві статті. Найближчим часом планую взяти участь в десятому міжнародному студентському конкурсі дизайну Adobe Design Achievement Awards (ADAA), а також в конкурсі «Цифровий вітер». Оскільки я навчаюся на програміста, то вивчаю нові технології програмування веб-додатків. Своєю перемогою завдячую насамперед рідному університету, адже у велелюдді київського студентства міг загубитися і навряд чи проявив би свої здібності.

Поліщук Денис, який посів перше місце в номінації «Інтернет-додатки», навчається у ВНТУ на п'ятому курсі. Він переміг з сайтом «Рибальство на

Вінниччині». Судді відзначили не лише відмінну графічну реалізацію роботи, але і її програмну реалізацію.

– Дуже радий перемозі. Планую надалі інженерну діяльність пов'язати з Інтернет-технологіями. У ВНТУ кожного року проводиться конкурс з веб-дизайну, а тому є можливість перевірити свою інженерну зрілість. Цей конкурс дуже престижний. Не без гордості скажу, що у грудні посів у VIII-му відкритому конкурсі з веб-дизайну та комп'ютерної анімації, де змагалися студенти та учні не лише України, а й Росії і Білорусі, перше місце у другому турі. Синхронні перемоги у Вінниці та Архангельську надають мені впевненості. Але це не означає, що можна зупинитися і тішитися своїми здобутками. Навпаки, вони є стимулом до подальшого удосконалення. Повинен підтвердити закономірність перемог.

Микола Обідник переміг у номінації «Анімація». Микола поєднує навчання у ВНТУ з роботою у комп'ютерній фірмі. Хоча це досить складно, але Микола – відмінник навчання.

– Знання, отримані в університеті, дозволили мені швидко освоїти предметну галузь на виробництві і підключитися до виконання ряду проектів. Я навчаюся у магістратурі і виконую наукові дослідження в галузі тривимірної графіки. Хочу поєднати переваги двох напрямів рендерингу – трасування променів і триангуляційного подання моделей.

Перемоги студентів ВНТУ в Росії – це тільки початок. Попереду нові вершини у дальньому зарубіжжі. Їх подолати цілком реально при співпраці студентів з викладачами університету – фахівцями з комп'ютерної графіки і веб-дизайну, які своїми науковими ступенями уже довели власну значимість у науковому світі.

Високі гості

УЧІТЬ КИТАЙСЬКУ!

Надзвичайний і Повноважний посол Китайської Народної Республіки в Україні Чжоу Лі у супроводі голови Вінницької облдержадміністрації Олександра Домбровського відвідав наш університет. Пан посол спілкувався з українськими і китайськими студентами, відповідає на їхні запитання.

У ВНТУ вже 6 років за різними спеціальностями навчаються китайські студенти. Нині їх близько 70.

А науковці нашого університету мають жваве наукове співробітництво з Шаньдунським інститутом точної механіки та оптики, Китайським технологічним парком високих технологій (м. Цзинань), плідно контактують із Шаньдунським університетом (інститутом вірусології). Докторів технічних наук, професорів Сергія Павлова і Віталія Огороднікова китайські колеги запрошували відвідати Китай, аби ознайомили зі своїми науковими наробками і прочитали лекції тамтешнім студентам. У містах Усі та Цзясінь (Східний Китай) професор Павлов брав участь у виставці «Дні науки і техніки України».

– Я радий привітати пана посла у стінах мого рідного університету. Дуже приємно перебувати тут, де я навчався, де згодом працював на кафедрі автоматизованих систем управління. – **Говорить голова Вінницької обласної державної адміністрації Олександр Домбровський.** – Досить часто буваю в Європі, і можу сказати, що китайські студенти навчаються в багатьох країнах, в багатьох університетах. Але є один критерій: вони навчаються в найкращих університетах. І те, що така велика когорта китайської молоді навчається саме у ВНТУ, засвідчує дуже високий рівень фахових знань і конкурентноздатність спеціальностей, які тут надають.

Пан Чжоу Лі подякував голові облдержадміністрації за запрошення відвідати Вінниччину. Він розповів викладачам і студентам про основні етапи розвитку сучасної китайської держави.

– Китай залишається країною, яка розвивається. Як і в кожній державі, у нас були успіхи та невдачі. Зараз ми зацікавлені знайти у Вінницькій області стабільних партнерів та проекти для співпраці. Нині КНР привидляється до Вінниччини для можливого регіонального співробітництва. Одним з варіантів може стати спорудження на Вінниччині цементного заводу із залученням китайського капіталу, – зауважив пан посол.

15 років поспіль Китай розвивається найвищими темпами у світі. Попри фінансову кризу, мінімальний рівень при-

росту ВВП Китаю у 2009 році складатиме 8%. Китай сьогодні є третьою державою за своїм економічним потенціалом, але активно претендує стати другою. Через декілька років Лондон, який є другою фінансовою столицею світу, поступиться своїм місцем Шанхаю. Країна продукує надзвичайно висотехнологічну продукцію. Нині Китай починає будувати міст через море, який матиме довжину 50 км. Це найдовший міст у світі.

Перший проректор, доктор технічних наук, професор Володимир Грабко вручає пану Чжоу Лі нагадку про ВНТУ перспективи нашого вишу

– Для розвитку України нам потрібні ефективні економічні моделі, я кажу моделі не тільки тому, що я вчив теорію управління, не тільки тому, що працював на кафедрі АСУ, а тому що без правильно побудованої системи не може бути ефективного результату. – **Продовжує голова ОДА Олександр Домбровський.** – Нас цікавить досвід Китаю у створенні індустріальних зон, де залучаються не тільки інвестиції, а й технології шостого-сьомого покоління, досвід щодо створення науково-технологічних парків. Важ-

ливо, що зустріч пана посла відбувається саме у Вінницькому національному технічному університеті, адже тут сконцентрований і високий науковий потенціал, і високий студентський потенціал, який здатний дуже швидко реагувати, вчитися і впроваджувати усе найпереводніше, найпрогресивніше, що є сьогодні у світі.

Олександр Георгійович, звертаючись власне до українських студентів наголосив:

– Через 10 років, коли ви працюватимете топ-менеджерами чи керівниками різних структур, китайський фактор і в економіці, і в науці, буде дуже значущим. І ви повинні будете або професійно конкурувати, щоб захищати свої пріоритети, або вміти правильно побудувати систему партнерства. Тому раджу – вчіть китайську мову. Адже ті, хто володітиме китайською так, як нині ваші китайські студенти володіють українською (а я просто вражений, як вони вільно розмовляють українською!) матиме значні переваги.

Китайські студенти нашого університету вітають посла своєї країни

СЛОВНИК НЕПЕРЕКЛАДАННОСТЕЙ І «ДУМКИ» ПАСКАЛЯ

Два місяці перебував у Франції завідувач кафедри філософії нашого університету, доктор філософських наук, професор Олег Хома – за сприяння і коштом тамтешнього міністерства культури, котре активно dbає, щоб французька література, французька думка перекладалася іншими мовами і була гідно представлена у світовому контексті.

Професор Хома – відомий перекладач творів французьких мислителів. У його доробку твори Блеза Паскаля, Жюльєн Дельоза, Мішеля Фуко, Жан-Жака Русо, Ніколя Мальбранша, Франсуа Пулена де ла Бар, Жоржа Балансьє, Жан Франсуа Ревеля, Кондорсе... Він є лауреатом премії «Сковорода», що присуджується посольством Франції в Україні за найкращий переклад французької художньої та гуманітарної літератури. Олег Хома – засновник і головний редактор наукового журналу «Sententiae», визнаного ВАК України фаховим виданням з філософії, голова всеукраїнської Спільки дослідників модерної філософії (Паскалівського товариства).

— Цієї осені я втретє відвідав Францію за стипендіальною програмою тамтешнього уряду для іноземних перекладачів французької художньої і науково-гуманітарної літератури. Перекладачі, що працюють над тим чи тим французьким твором у межах чинного контракту з видавництвом, отримують право щотири роки брати участь у передбаченому цієї програмою конкурсі проектів. Система відбору є двоступеневою. Спочатку комісія при посольстві Франції в Україні оцінює подані проекти і залишає найцікавіші, остаточно ж рішення щодо переможців першого етапу приймають у Парижі. Ця система працює в усіх країнах, де перекладають французьких авторів. Автор проекту, схваленого авторитетною комісією французького Національного центру книги при Міністерстві культури, отримує можливість урядовим коштом здійснити у Франції дослідження, необхідне для якнайліпшого перекладу відповідного твору, і то у форматі, який вважає за потрібне. (Причому умови і розмір стипендії однакові для представників будь-яких країн, що з першого, що з третього світу.) Як правило, перевага при розгляді проектів надається тим, хто протягом попередніх 4-5 років уже здійснив якийсь масштабний проект. Таким чином французький уряд забезпечує якість іншомовних перекладів своєї національної белетристики і науково-гуманітарної літератури.

Умови програми досить відмінні від наших академічних реалій. Фактично від переможців конкурсу не вимагають звіту за отримані кошти! Французам чомусь не спадає на думку змушувати своїх стипендіатів збирати касові чеки чи квитки, заповнювати якісь бланки відряджень (у них такий документ викликає глибокий подив, не сказати б більше) чи реєструватись у дослідницьких установах. До людини, яка пройшла конкурс, виявляють велику довіру, а про результати її праці судять з оприлюдненого згодом перекладного видання. Це – єдиний критерій якості виконаної роботи і ефективності інвестиції. Якщо видання не виглядатиме переконливим, на успішне проходження наступного конкурсу

годі й чекати. Власне, саме такий принцип, запроваджений вже у середній школі, лежить в основі французького академічного життя: змагальність, «суворий але справедливий» конкурентний відбір, повна довіра до переможців відбору, врахування реальної якості досягнень при майбутніх відборах.

Нині один з наукових проектів, якими я займаюсь, – робота над українською версією «Європейського словника філософій» або, як його ще називають, «Словника неперекладанностей». Це цікаве за задумом видання підготували французи: оприлюднений 2004 року Словник увімчав собою дванадцятилітню працю величезного авторського колективу (понад сто авторів з усієї Європи, зокрема і з України), ядром якого були французькі інтелектуали, згуртовані відомою нині Барбарою Касен, що розробила загальну концепцію і довела її до практичного втілення.

Словник описує зміст тих філософських термінів, для яких неможливо знайти однозначні відповідники у французькій мові. Йдеться про латинський, давньогрецький, давньоєврейський, арабський, англійський, німецький, італійський, іспанський, російський, данський, навіть баскський термінологічний матеріал. Проект здобув фінансову підтримку Євросоюзу, оскільки спирається на концепцію з виразним політичним підтекстом. Його можна резюмувати гаслом «Ні – експансії англійської мови!» Англійської, яка вже перестає бути власне англійською, перетворюючись на якусь штучну і досить примітивну мову міжнародних конференцій. Автори постають проти цієї хибної уніфікації, обстоюють розквіт національних мов і культур, кожна з яких розцінюється як носійка неповторного світогляду і унікальних духовних надбань. Відтак те, що не можна просто перекласти, слід докладно описати, загостривши увагу на неперекладанному, на тих невідомих європейському загалові нюансах, які мають збагатити інтелектуальні культури інших народів.

Нині розпочалась програма зі створення аналогічних Словників у не-французьких мовних середовищах. Поки йдеться лише про п'ять реально здійснюваних проектів. Зокрема, над англійською версією працюють у Принстоні, над іспанською – у Мехіко, над арабською – у Касабланці, над іранською – у Тегерані, над українською – у Києві (хоча, за моїми даними, дослідницькі групи вже почали формувати у Бразилії й Румунії, обережний інтерес виявляють і росіяни, що й тут, за звичкою, «довго запрягають»). Кожне видання матиме за основу французьке, але орієнтуватиметься передовсім на свої власні неперекладанності. Вже сама французька стаття-прототип може бути неперекладанною, наприклад, в українській мові, що перетворює роботу над нею на справжній науковий пошук, адже маємо тут, так би мовити, неперекладанність «другого порядку». Передбачено також написання певної кількості власне українських статей, відсутніх у французькому оригіналі. Згодом має бути створено потужний веб-ресурс, чимось подібний до Вікіпедії, покликаний представити доробки усіх авторських колективів і стимулювати роботу з «перехрес-

ного» перекладу різними мовами також і нових, не французьких статей.

До честі вітчизняної дослідницької групи слід сказати, що нею запропоновано технологічно найефективнішу, як на мій погляд, стратегію роботи. Справа у тому, що Словник становить собою грубелезний том (обсяг перевершує 1,5 тис. сторінок), що тяжко надається до перекладу. Принаймні, такий переклад потребував би не менше 4-5 років. Але ж йдеться не просто про переклад. Принагідно доводиться розв'язувати вельми складні проблеми, і то не лише термінологічні, що ніколи не досліджувались у вітчизняній традиції. Тому ми вирішили розбити його матеріал на чотири томи, що дасть змогу не лише значно швидше запропонувати вітчизняному читачеві перші результати своєї праці, але й накопичити безцінний досвід критичного її сприйняття. У перспективі має бути видано єдиний том, що міститиме відредаговані й виправлені матеріали попередніх чотирьох томів.

Олег Хома на презентації українського видання «Думок» Паскаля, організованій видавництвом «Дух і літера»

Така стратегія є тим більш виправданою, що українська філософська термінологія подекуди містить істотні лакуни. Відтак у процесі перекладу ми неодмінно змушені будемо її модифікувати, доповнювати, оновлювати, упорядковувати тощо. Звісно, така робота не повинна виглядати як якийсь волюнтаризм, тому вкрай важливим є зворотній зв'язок із вітчизняною гуманітарною спільнотою, розуміння того, наскільки вдалими чи невдалими є запропоновані новації. Певна річ, найкращим каналом такого зв'язку є реальна, оприлюднена книга, яку зможуть прочитати і критично оцінити вітчизняні фахівці. Робота над цим виданням стане, фактично, роботою над запровадженням вітчизняного термінологічного консенсусу в деяких проблемних царинах.

Перший том української версії Словника уже надіслано до типографії, у січні 2010 очікуємо на сигнальні примірники. Варто зазначити, що перші результати роботи наших зарубіжних колег з'являться невідомо коли, тому наше видання неодмінно стане практичним зразком для інших дослідницьких груп. Вже нині з цього приводу заплановано низку міжнародних семінарів. На мою думку, якщо врахувати складність і обсяг робіт, а також їхній інноваційний складник, цей проект є наймасштабнішим українським філософським проектом, принаймні періоду незалежності.

Тому дуже важливо, що ВНТУ відіграє не останню роль у його здійсненні.

Перемогу в цьогорічному перекладацькому конкурсі я здобув саме як один з наукових редакторів Словника, відповідальний за модерну гносеологічну термінологію. Моє перебування у Франції розпочалося з шестиденної наукової конференції у Провансі, присвяченої досвідіві нашого першого тому. Зазначу, що вдячні французькі колеги, що як ніхто інший розуміли складність тих проблем, які нам довелося розв'язати у дуже стислий термін, запропонували, без перебільшення, феєричну культурну програму. Що ж, ми мали зайвий привід переконатись, з яким пієтетом ставляться французи до своїх інтелектуальних здобутків і до справи їхнього пропагування. Фактові міжнародного поширення започаткованого ними проекту вони надають величезного значення, звідси і масштаб коштів (до речі, виділених приватним благодійним фондом), залучених для проведення цієї конференції. Сумно лише те, що у нашій країні такий формат наукових конференцій можливий лише тоді, коли йдеться про який офіціоз. Але ж останній, м'яко кажучи, не завжди сполучений зі справді високим науковим рівнем. Натомість у французьких реаліях визнання здобуває власне плідна ідея та її реалізація, і офіціоз при цьому зовсім не обов'язковий. Що ж, будьмо оптимістами,

можливо, і у нас наука теж колись здобудеться на пошанівок.

Як попередній здійснений проект я зазначив перше українське видання «Думок» Блеза Паскаля, презентація якого відбулась торік 12 червня у Могилянці за участі Домініка Декота, директора Міжнародного центру Блеза Паскаля, що у Клермон-Ферані.

Згаданий Центр є своєрідним інформаційно-координаційним «серцем» світових паскалезнавчих студій. До речі, розлогі науково-дослідницькі матеріали значеного видання були повністю підготовані в межах Міжуніверситетського центру історико-філософських досліджень «Renuatus», створеного при кафедрі філософії ВНТУ.

— **Р**обота над «Думками» виявилась неймовірно виснажливою, і, до того ж, пов'язаною з трагічними обставинами. Останніми роками я намагаюсь концентрувати зусилля над декартознавчими дослідженнями і над майбутньою повною збіркою філософських творів Декарта, тому на інші пропозиції реагую украй неохоче. Але Паскаль – ціла епоха в моєму науковому житті, тож я не міг просто відмовитись від пропозиції видавництва «Дух і літера», яке запланувало перекласти славетні «Думки». Домовились на тому, що я візьму на себе наукове редагування і коментування українського перекладу, виконаного кимсь іншим. Редагувати текст, підготований видатним українським літературним перекладачем Анатолем Перепадею, я почав у жовтні 2007 року і одразу зрозумів, що плани «маленької переможної війни» так і залишаться планами.

Адже Паскалеві фрагменти позначені глибоким науковим змістом, досить систематичним терміновжитком, за ними стоять філософські й теологічні сюжети, знання яких є суто фаховою справою. Понад те Паскаль не збирався писати твір під назвою «Думки», так було названо збірку його рукописних чернеток до так і не завершеної апологетичної праці проти атеїстів і лібертенів. У сучасно-

• Перспективно •

ЗАДАЧІ РОЗМІТКИ ПО ШЛЕЗИНГЕРУ

Доктор фізико-математичних наук, професор Михайло Шлезингер (Міжнародний науково-навчальний центр інформаційних технологій і систем Національної академії наук України, Київ) прочитає у нашому університеті інтенсивний курс лекцій «Підкласи задач розмітки, що можуть бути розв'язані, та алгоритми їх розв'язання».

Професор Шлезингер – учений європейського рівня. Він є провідним в теорії структурного розпізнавання образів. У ВНТУ Михайло Іванович виступив з циклом лекцій по своїх дослідженнях. Хоча лекції розраховані на молодих науковців і дослідників у галузі штучного інтелекту, математичної кібернетики, теорії обчислень та оптимізації, чимало й студентів із зацікавленням їх відвідували.

– Справді було дуже цікаво, – ділиться враженнями **Олександра Кулик, третьокурсника Інституту автоматики, електроніки та комп'ютерних систем управління (група 2СІ-08)**. – Задачі розмітки дозволяють як обробляти зображення, так і розв'язувати ряд інших завдань, зовсім не пов'язаних із зображенням. На науковому семінарі, який був вступом до запланованого на наступні дні курсу лекцій, Михайло Іванович показував, як він застосував їх у розпізнаванні зображень. Ці задачі, ці алгоритми є

унікальними, їх можна використувати у різних галузях. Шлезингер дуже специфічно і цікаво читає лекції – він не говорить нічого зайвого і дуже добре пояснює. Хоча матеріал складний, але як і досвідчені викладачі, котрі багато років займаються наукою, так і студенти, аспіранти могли для себе почерпнути багато корисної інформації.

Професор Шлезингер запевняє, що йому спілкуватися з нашими студентами теж було дуже приємно:

– Мені здається, ми з аудиторією знайшли контакт. Окрім того, що я дослідник, займаюсь ще і педагогічною роботою уже років 15. Дуже важливо уміти спрощувати матеріал, але не вихолощуючи, не примітивізувати. Читаю лекції із задоволенням, особливо тоді, коли, як у вас, аудиторія сприймає, розуміє. Багато студентів увесь час проявляли розуміння,

Професор Михайло Шлезингер

і цим я задоволений. Через вашу газету передаю їм запрошення, нехай приїздять до Києва. Наша галузь – штучний інтелект, вона дуже розрізнена, тому там з'являються погані роботи, бур'яни. Проти цього немає ніякої іншої боротьби, як весь час їздити один до одного, знайомитись з роботами один з одного. Я представив на ваш суд те, що робиться у нас. Тепер чекаю, що ви представите на суд нашого інституту свої наробки.

му виданні дуже важливо відобразити цю «рукописність» «Думок», порівняти основні версії, відзначити нерозшифровані місця і концепції можливої структури твору. А це неможливо без урахування досвіду світового паскалезнавства, передовсім французького.

Тож «наукомісткий» процес редагування виявився надзвичайно складним через глибoku різницю засадових методик літературного і науково-філософського перекладу. Довелось ретельно зіставляти переклад з оригіналом, виробляти уніфіковану термінологічну концепцію, подекуди вдаючись до термінологічних новацій, упорядковувати джерельну базу для запозичення різноманітних цитат, якими рясніє Паскалів текст, узгоджувати зміст французького і латинського перекладів Біблії, доступних Паскалю, з наявними українськими перекладами тощо. Понад те, у червні 2008, коли було відредаговано менше чверті тексту, трагічно загинув Анатоль Перепада. У підсумку редагування розтягнулося на півтора роки і вилилось у фактичний співпереклад. З січня по травень 2009 було написано основний масив коментарів і дослідницьких матеріалів загальним обсягом у 13 друкованих аркушів, що дорівнює цілком пристойній монографії.

До того ж, працювати доводилось в умовах невблаганного цейтноту, адже на 12 червня 2009 р. у співпраці з Посольством Франції та Французьким інститутом в Україні, було заплановано масштабну презентацію книги за участю Доменіка Декота, директора Міжнародного центру Блеза Паскаля. Я фізично не встигав підготувати усі без винятку заплановані

матеріали, тому частину приміток і покажчиків було доручено скласти Ельвірі Чухрай і Євгену Скопову, співробітникам Центру історико-філософських досліджень «Renatus» при нашій кафедрі філософії. Саме так, спільними зусиллями багатьох людей та інституцій, було підготовано на пристойному рівні й вчасно видано ту книгу, яка нині є однією з найпомітніших літературних подій 2009 року в Україні. Важливо зазначити, що ВНТУ, через активну і плідну діяльність Центру «Renatus», постав одним з творців цієї події.

Варті на відзнаку дві презентації видання: у Києво-Могилянській Академії, в межах свята французької книги (http://www.ukma.kiev.ua/Galleries/gallery2/main.php?g2_view=cart.ViewCart&g2_GALLERYSID=7b81536d12e96a7cbb5632c7fb51a969), друга презентація у програмі престижного Гогольфесту (Київ, 12.09.2009: http://www.gogolfest.org.ua/rus/literature/events/2009-09-02_05-52-15). Але найважливішим є те, що «Думки» розвіяли міф про безнадійну примітивізацію сучасних читацьких смаків. Адже вони, несподівано для багатьох, дістали визнання не лише науковців, але й книговидавців та широкого читацького загалу. 11 вересня 2009 р., за програмою Львівського форуму видавців, «Думки» перемогли у інтернет-голосуванні з визначення книжки року, яка здатна змінити світогляд читачів (до конкурсу було подано 117 книг українських та зарубіжних авторів): <http://txt.newsru.ua/rest/14sep2009/kniga.html>. Отже, інтелектуальна класика цілком спроможна зацікавити і сучасного читача, справа лише у нашій спроможності гідно і кваліфіковано її представити.

У НОВИЙ РІК В НОВОМУ ФОРМАТІ

З профспілкою по життю

Профспілкові організації студентів і співробітників нашого університету у грудні змінили свій статус – об'єднались в одну.

В Україні є чітка тенденція до створення об'єднаних профспілкових організацій співробітників і студентів вишів. Існування окремих профспілок немає безсумнівної доцільності, адже задачі перед ними одні й ті ж. І студенти, і працівники розуміють, що захистити свої інтереси можна лише, якщо стабільно і успішно працюватиме університет. Окрім того, діяльність обох профспілок зорієнтована на підготовку висококваліфікованих спеціалістів, конкурентоздатних на ринку праці.

Чому власне ми так наполегливо створювали об'єднану профспілкову організацію ВНТУ? Через помилки керівництва студентського профкому саме існування нашої профспілки студентів потрапило під загрозу. Більшість студентів – благополучні люди, котрі не відчують потреби у такій формі захисту своїх інтересів, як профспілка. Але профспілку варто зберегти, як складову виховного процесу, складову підготовки студента до дорослого життя, організацію, яка вчить співвідносити свої інтереси й інтереси інших членів колективу, гуртом вирішувати проблеми і відстоювати свої інтереси.

У профспілкових організаціях і працівників, і студентів досить серйозно обговорювали цю проблему. Ідея об'єднання супротиву не викликала. Можна навіть говорити про певний ентузіазм значної частини і студентів, і їхнього профспілкового активу стосовно реалізації цієї ідеї. Отож, об'єднана профспілка

була створена практично одногослосним рішенням звітних конференцій і студентів, і працівників.

Наступний етап – об'єднана профспілкова конференція, яка була проведена на паритетних засадах – по 203 делегати від кожної організації. Вона і створила об'єднану профспілкову організацію, обрала її керівні органи, а також представників до обласного комітету профспілки і делегатів на обласну профспілкову конференцію.

Ми відмовились від ідеї створення унітарного профспілкового комітету. Об'єднана профспілка (і це відповідає нормам статуту) працюватиме на засадах певної автономії. Профком створений в складі двох секцій: працівників і студентів, котрі мають однакову кількість членів – по 21. Очолює профком голова, котрий має двох перших заступників. Кандидатуру на першого заступника

голови профкому від студентів висували студентські делегати об'єднаної конференції. Ним став **Ігор Палько, четвертокурсник факультету електроенергетики Інституту ЕЕЕМ**. Першим заступником голови профкому від співробітників одногослосно обрано **Галину Майхрук**.

Профком співробітників послідовно буде свою роботу на засадах соціального партнерства адміністрації,

«Вирішити наші проблеми ми зможемо лише разом. Обласна організація нараховує нині майже 70 тисяч спілчан» – зауважив Сергій Пугачов, голова Вінницької обласної організації профспілки працівників освіти і науки України, на звітно-виборній конференції профорганізації ВНТУ

профспілки та працівників. Головною метою вважаємо сприяння стабільній роботі та розвитку університету в поєднанні із захистом кожного працівника. Приміром, усім бажаючим забезпечується санаторне лікування і відпочинок в університетських санаторії-профілакторії, спортивно-оздоровчому таборі та базі відпочинку на території кримського курорту Саки. У 2008 році первинна профспілкова організація співробітників ВНТУ стала переможцем Всеукраїнського огляду-конкурсу. Тож, досвід «дорослого» профкому тепер більш дієво прислужиться і нашим юним колегам.

А спілкування з профспілковим активом студентів (а останні два місяці я багато з ними контактував, оскільки був головою робочої групи обкому профспілки працівників освіти, яка мала на меті допомогти профкому студентів вийти з кризи) підтверджує, що це дуже активні, позитивно налаштовані і просто чудові молоді люди, в яких багато енергії і є бажання працювати. Моя задача, як голови профкому, і усіх старших колег – цю енергію підтримати, скорегувати і використовувати на благо університету загалом і кожного студента зокрема.

**Василь КОВАЛЬЧУК,
голова первинної профспілкової організації ВНТУ**

Дбаймо про душу

ТРЕНІНГ ПРОТИ СТРЕСУ

Наш університет – єдиний ВНЗ держави, котрий має службу психологічної підтримки. Розповідає її очільниця – кандидат філософських наук, доцент кафедри культурології, соціології, педагогіки і психології Лариса Мацко.

– Парадокс: у школах давно введені посади психологів, а для вишів таких не передбачено. У студентів менше психологічних проблем? Уже кілька років Міністерство освіти і науки України обговорює проект створення психологічних служб у ВНЗ, але рішення досі не прийняте. Тож, ми дуже вдячні адміністрації ВНТУ, особливо ректору Борису Мокіну за підтримку і реалізацію ідеї цієї служби. Офіційно вона заснована у 2005 році, але психолог у нас працює з часу створення ЦКІВС – уже понад 18 років.

Наші психологи чергують в університетських гуртожитках, що є унікальним для України. Це фахівці з вищою психологічною освітою. Щоправда, я закінчила філософський факультет, але дисертація, яку захистила в Московському державному університеті, стосувалась соціально-психологічних проблем. Володимир Михайленко – випускник факультету психології КНУ ім. Шевченка. Віталій Сіверський – магістр психології. Жанна Сидоренко навчається в аспірантурі з психології. Вже практично завершила кандидатську дисертацію Лариса Косарева.

Окрім того, ми вдосконалюємось у царині психотерапії. Віталій Анатолійович нещодавно закінчив п'ятирічне навчання і є психотерапевтом у психодрамі. Жанна В'ячеславівна віднині є психотерапевтом з гештальттерапії. Я закінчую навчання в міжнародному проекті з одного з напрямків психоаналізу – символ-драмі.

– Існує упередження: звернутися до психолога – значить, визнати себе психічно хворою або ж слабкою людиною.

– Варто наголосити на відмінності між психологом та психіатром. Психолог працює зі здоровими людьми, не виписує пігулок, а словом, власною душею зцілює душі інших (з грецької «психо» – душа). Психіатр – лікар, що діагностує та лікує психічні хвороби та порушення, спричинені стресом, тяжкими переживаннями, втратами. Нині більшість лікарів-психіатрів вивчають психологію і поряд з медичною надають психотерапевтичну допомогу.

З точки зору психіки у нашому невротизованому суспільстві важко знайти цілком здорову людину. Не відреаговуючи емоційно, людина наносить шкоду своєму як тілесному, так і психічному здоров'ю. Тривалі глибокі депресії, що іноді лікуються роками, а також гіпертонія, виразка шлунку, навіть онкологічні хвороби, інфаркти й інсульти у порівняно молодих людей – результат нехтування психологічними проблемами або спроб самостійно з ними справитись.

На Заході звернутися до психолога – буденна справа. Та й у Росії у великих містах звернутися за психологічною допомогою уже є престижним. Певна «мода» на психотерапевтичні послуги поширюється і в Києві, є надія, що вона дійде і до Вінниці.

– З якими проблемами частіш звертаються до наших психологів?

– Насамперед непорозуміння з батьками. Почасти ми разом вирішуємо гендерні проблеми – стосунки з представником протилежної статі, нерозділене кохання, розрив романтичних стосунків. Допомагаємо подолати негативні стани, стреси, спричинені напруженням в навчальному процесі, відсутністю взаєморозуміння і конфліктами в студентських групах та між студентами, що живуть у гуртожитках. Досить поширено це поміж першокурсниками. Доводиться допомагати тим, хто шукає своє «Я», життєвий шлях, світоглядну позицію. Часто у студентів постає проблема правильного вибору, і ми разом шукаємо найоптимальніший варіант. Поширенні також звернення за підтримкою у разі серйозної психологічної травми. Працюємо також з тими, хто перебуває в стані депресії.

Кожен працівник служби має визначений день консультації. Це і в гуртожитках, і в приміщенні Служби психологічної підтримки (ауд. 2356). Працюємо з кураторами, до нас звертаються і співробітники, іноді батьки студентів. Триває консультація щонайменше 45 хвилин-годину. З декотрими періодично зустрічаємось досить довго – кілька місяців, рік.

Окрім консультацій, працівники психологічної служби проводять тематичні зустрічі, бесіди з проблем, що цікавлять студентів, ігрові заняття.

– А чи можна запобігти психологічному неблагополуччю?

– Так. Тренінг – вид групової роботи з використанням психологічних ігор, вправ, дискусій, що з допомогою групи сприяє кожному з учасників краще зрозуміти і змінити себе. Особливість тренінгу – створення доброзичливої атмосфери, котра викликає почуття захищеності, дозволяє людині стати розкутішою, відвертішою, креативною. Вдосконалити свої комунікативні здібності (тренінг спілкування), глибше зрозуміти та ефективніше змінити себе (тренінг особистісного зростання), стати більш творчою людиною (тренінг креативності), випрацювати оптимістичне світосприйняття (тренінг позитивного мислення). Я назвала ті, які ми найчастіше проводимо для студентів і магістрантів. Тренінг «Він і Вона», який спільно розробили я і Віталій Сіверський, спрямований на вирішення психологічних проблем стосунків юнаків і дівчат, чоловіків і жінок. Проводили його разом з гендерним центром університету.

Тренінги проводяться в позаурочний час. Тривалість кожного – близько 25 годин. Кількість учасників до 20 осіб. Учасники «голосують ногами» – якщо не подобається, людина просто виходить з групи. До того ж наші студенти досить авантажені навчанням, а тут треба 3-5 години пробути після занять. Але маю сказати, що до кінця тренінгу у нас доходять практично всі.

Серед наших студентів є ті, що за невеликі гроші брали участь в тренінгах, що проводяться в Вінниці й інших містах, довідавшись про наші безкоштовні тренінги, прагнуть потрапити на них ще і ще.

Взагалі, розповідати про тренінг важко людині, яка в ньому не брала участі. Можу лише запросити – приходьте, спробуйте, оцініть. Тим паче, що після Новорічних свят починають працювати принаймні три тренінгових групи.

Тренінг доброзичливою атмосферою, психологічними іграми й вправами допомагає кожному з учасників краще зрозуміти себе

Певне, варто навести цифри. Минулоріч я, Віталій Сіверський та Жанна Сидоренко провели 10 тренінгів тривалістю понад 25 годин. Середня чисельність групи 12-14 осіб. Уявіть, з якою кількістю студентів ми спілкувались, допомагаючи їм вирішувати їх психологічні проблеми!

– Досить ефективна форма виховання – студенти навчаються і водночас отримують емоційну розрядку.

– Юнь стверджує, що тренінг допомагає розслабитись, зняти втому. А підготовка і проведення заняття для тренера дуже напружена робота. Ведучим тренінгу потрібна попередня підготовка – це приблизно 2-2,5 години на годину зайняття. Але для студентів це корисне і цікаве спілкування. Дуже часто після 4-5 годинного зайняття учасники групи ніяк не можуть розійтись, продовжуючи спілкуватись.

Крім того, під час і після тренінгу до психологів, що їх ведуть, збільшується кількість звернень на індивідуальні консультації – зникає той бар'єр страху, невпевненості, що іноді заважає.

Ми провели конкурс на кращу емблему Служби психологічної підтримки. Створюємо сайт служби. Створена бібліотека сучасних книг з психології на паперових і електронних носіях. Психологічна література дорожчає, тому непросто з величезної кількості книжок вибрати дійсно цікаві і корисні.

Створена відеотека науково-популярних та художніх фільмів з психології (їх загальна кількість перевищує сотню), розпочав роботу відеолекторій. Надалі плануємо перетворити його у кіноклуб. І взагалі у нас великі плани!

Чужої біди не буває

ДОБРО РОБИТЬ ЛЮДИНУ ЛЮДИНОЮ

На початку грудня на адресу університету надійшов лист про оголошення благодійної акції «Здоров'я Насті в твоїх руках».

Настя – це десятилітня дівчинка, позбавлена батьківського піклування, що проживає зі своєю бабусею, яка одночасно є її опікуном. Але життя без мами – це не найбільше горе в житті Насті Полевої. Через вроджений порок в організмі дівчинки не засвоювався кальцій, тому кістки були надзвичайно крихкими, постійно ламались і самі зростались. У результаті – гомілки важкохворої дівчинки виглядали, як покручені корені дерев, а стегна вигнулись дугою.

Насті вже зробили дві складні операції – вирівнювали гомілки. Але для того, щоб дівчинка змогла жити повноцінним життям їй потрібні ще декілька операцій із вирівнювання стегон та подовження рук і ніг.

Почувши про проведення цієї благодійної акції, напередодні Дня інваліда, студентське самоврядування нашого університету вирішило не стояти осторонь і долучитись до збору коштів для лікування маленької, але дуже хворої Насті.

Самоврядуванці, проявивши ініціативу, самі зібрали певну суму грошей і перерахували її на відповідний рахунок у банку, причому, зробили це скромно, без зайвого вип'ячування і показухи. Хоча сума невелика, але свою часточку у щасливе та, дуже на те сподіваюсь, здорове майбутнє Насті Полевої студентське самоврядування ВНТУ внесло.

Це прекрасно, коли креативні, розумні, талановиті та кмітливі діти, які займають активну громадську позицію, регулярно беруть участь у «круглих столах» на рівні Міністерства та Кабінету міністрів України, які співають, танцюють, грають в КВН, влаштовують караоке, квести, ярмарки та численні акції по боротьбі з шкідливими звичками, що й є душевними та чуйними, небайдужими до чужого горя, здатними проявити увагу, співчуття і благодійність, подарувати частинку свого серця, тому, хто цього потребує.

Участь у таких акціях привчає студентів до відповідальності. Саме відповідальність робить людину – Людиною, в повному змісті цього слова. Ніжною, доброю, розуміючою, співчутливою і... щасливою.

Отож, можемо пишатись нашими активістами студентського самоврядування. З них точно будуть Люди!

Анна ПИСКЛЯРОВА,
проректор з виховної роботи,
кандидат технічних наук, доцент,
головний редактор часопису «Імпульс»

«ТО Й СЛАВИТЬСЯ ТЕХНІЧНИЙ СЛАВНИЙ ВИШ СВОЇМИ ІНЖЕНЕРАМИ НЕ ЛИШ...»

(Люди ВНТУ на сторінках нової книжки поезій Михайла Стрельбицького)

Михайло Стрельбицький. Школа перепитувань. Вірші. цикли. – Вінниця: ДП «Державна картографічна фабрика», 2009. – 320 с.: іл.

– Михайле Петровичу, вітаючи Вас зі з'явою чергової збірки поезій, констатую певний її зв'язок і перегук з попередньою – «Наука вдячності» (2006). Щойно з'явившись друком, «Школа...» вже встигла здобути схвальний відгук на сторінках новоствореної вельми вимогливої «Української літературної газети» (2010, №1; <http://litgazeta.com.ua/>). Уточніть, будь ласка: у Вашому трактуванні назви «Школа перепитувань» що означає «школа» – середній, переднауковий навчальний заклад, чи, сказати б, сформований напрям у певній науці – розуміється, утверджувані Вами «науці вдячності»?

– Десь – від перших сторінок – школа-вишкіл, десь – школа, умовно кажучи, дослідницька, сповідницька. Певне, без гри слів не обійшлося...

– Питання, перепитування в одних віршах звучать розгорнуто, в інших ситуативно, але, здається, кожен вірш – чи то верлібр, чи сонет, байка чи епіграма, пісня чи діалог, – буквально начинені питальними знаками. Питання одні ставляться гостро публіцистично, інші стосуються так званих вічних (їх ще називають проклятими) проблем людського існування. А в чому вбачаєте позитивний сенс? Де шукаєте відповідей і чи завжди вони існують? Принаймні – однозначні?

– І не завжди, і не однозначні. Казав Чехов, для письменника основне – ставити питання, а не давати відповіді. Гоголь акцентував випадки, коли єдиним позитивним героєм стає сміх: адресний, сатиричний сміх!

– І все-таки й традиційного позитиву у цій Вашій книжці також чимало. Як на мене, він насамперед у численних творах великого розділу «Сонети-силуети». Хоча практично кожен сонет-силует... також закінчується питальним реченням?..

– Так, бо й кожна людина, навіть найбільший герой, цікава не тільки звершеним, але й непізнаним, проблемним у своєму – переважно – подвижництві. Проживаючи життя, якісь гострі питальні знаки ламаємо, якісь на свою голову негадано знаходимо, ще якісь залишаємо по собі...

– В числі змальованих на сторінках «Школи...» героїв-персонажів немало співробітників (в тім числі й колишніх) і навіть студентів ВНТУ...

– ВНТУ був і є багатий на яскравих людей, професіоналів. І це моя з усіх боків основна, сказати б, соціальна лабораторія. Символічно, що й сам процес фабричного виготовлення книжки познайомив мене ще з двома цікавими нашими. Там, на картографічній, вони працюють – недавній

випускник Інституту ІТКІ Борис Малець (ас комп'ютерної поліграфії, з ним ми за півгодини нафантазували дизайн обкладинки) та другокурсник-заочник ІНАЕКСУ Дмитро Осадчий, верстальник...

– Здається, й Катерина Дідик, четвертокурсниця ІНАЕКСУ, активістка «Студентської музи», чиї малюнки, використано в ілюструванні книжки, відкрилася тут новою гранню свого обдарування?

– Так. До того ж, у книжку увійшов один мій віршований парафраз її давнішої картини. Людина дуже здібна. Але боюсь перехвалити. Бо ж от і проблема *утечі від покликання* по-новому відкрилася мені на прикладі долі одного колишнього дуже творчого, дуже здібного, дуже хваленого мною студента... Про це – вірш «Утечі від покликання...»

– Виняток, що підтверджує правило, так? А яке правило діє у Вашому сонетному «портретуванні»: коли і чому пишеться один-єдиний, а коли – цілий цикл сонетів (наприклад, «Філоновіада», яку ми друкували у №3 за 2009 р., містила аж 15 творів, «Багдасар'яніада», яка в цій нашій добірці не вміщається, – 10)?

– Там, де один-єдиний, – то варіант монументальний. Де кілька чи й кільканадцять – переважно побутовий. Зрозуміло, що у другому випадку не обходиться без приятелізму: автор і герой спілкуються в одній площині, а якась провідна тема розгортається картинково. От як і в «Багдасар'яніаді» – тема рідкісно сумлінного працелюба. З тих, що їх не зовсім вдало зовуть трудоголіками...

– Цікаво однак, що цю нашу добірку Ви наполягли відкривати віршем, зверненим до образу художника Федора Коновалюка, 120-ліття якого виповнюється у березні...

– А хіба Ф. З. Коновалюк не людина ВНТУ? Завдяки його ось уже майже 20-літній присутності не тільки матеріально картинами, але ментально-духовно у свідомості нашій. Крім того... поставивши поряд посвяти Ф. З. Коновалюку та Б. І. Мокіну, я раптом сам глибше зрозумів одну тематичну лінію своєї книжки. Це – осмислення у ній сакрального, абсолютного: традиційний Бог традиційного українського художника і математично обґрунтований Бог новітнього вченого-технаря – то, мабуть, альфа і омега цієї теми в цій книжці.

БОГ, З'ЯВЛЕНИЙ ФЕДОРУ КОНОВАЛЮКОВІ

Бачиться, аж таки видиться
за пеленою епох:
риба скидається-дибиться,
лугами проходить Бог;
травневий, розхристаний Бог.
Сліду ж не залишається:

може, хіба в очах?..
Літу весна пручається,
ґеній у школі зачав.
Але таланти – проклінулись,
на те ж воно й школа сільська.
Проклінувшись – переплонулись
на калинових містках.
З містків до міст націляючись,

мужніють таланти чимдуж
і палять містки не гаючись,
за всякий хапаються гуж...
Містки ті хіба ще поновляться?
З тамтого боку хіба?
І ріки медами наповняються?
І дух нагодують... хліба?!
Бачиться, але... чи видиться?

СОНЕТ-ПОСВЯТА**(Б. І. МОКІНУ НА 3. 01. 2008)**

Математичних і словесних прерій
Долаючи простори немалі,
Ви цифрозріли Бога на землі,
В шаленій тиші ноосфер-плєнерів;

І в світі все складніших машинерій,
І дружньо при гостинному столі,
Й примружено президій на чолі,
І вільно у вітальнях Рад і мерій, ?

Скрізь Ви доречний, зважливий і ... свій.
А на дуелях гострих, полемічних
Обходитесь без круглих фраз обтічних.

Нехай же літ і зим міцний сувій
Вам туєю і крейдою все пахне,
Хай птах дніпровський в хвилях не потахне.

ЦКВС* же ... додає надій? І – мрій?

ТАМАРА БУЯЛЬСЬКА

Інтелігентка, бо – з інтелігентів,
Тамара, Болеславова донька,
у мисленні, у вислові тонка –
без винятків, без буїних прецедентів.

У пошуках щоденних аргументів
то максимум наводить, то рядка,
в технічній вишій є за вожака
гумані-та-ри-за-ці-ї «агентів».

То й славиться технічний славний виш
своїми інженерами не лиш,
а й віршами, картинами, піснями;

й хоча епоха ставить на стандарт,
на всепроникний псований поп-арт,
Буяльська з нами, то й Культура з нами.

З такої речі й... тост підняти варт?

ВОЛОДИМИР КРАСІЛЕНКО

З-під Бершаді, зі Львова, із Сибіру,
з політехнічних штюлень і рутин
ішов-прийшов до слова праглибин
та й, іскрометне, вніс у днину сіру;

звитаєць семантичного турніру,
примчав, на дачі садить райський крин;
сатири дегустуючи полин,
сатиру в гумор підмішав допіру.

Літа пенсійні? Золота пора!
Безсрібні дні порою золотою
над Бузькою й Дніпровою сагою.

Лаконіка? Вишняк від бога Ра!
Лаконіка в усьому і до всього:
до вишняку, до хліба, до нікого...

Бо хто ж там, хто від розсміху вмира

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК

Якщо противник візьме Пустовійти,
Йому шляхи відкриті на Хмільник,
А там і до Оратова язик
Ординців доведе в добу освіти.

Їм дати відсіч як тоді зуміти,
Там за який хапатися патик,
Під проводом яких таких владик
Кобзарські рятувати заповіти?

Тож в Пустовійтах виставив Власюк...
Не могорич, але тверду залого
Із книг, які друкує не спрощогу.

Власюк, технічних кандидат наук,
Гомеопат же – доктор книгознавства,
Поборювач ординського плюгавства.

Лиш графоман чом сяє: «О. Власюк!»

СТЕПАН ЛІСОВИЙ

Знав досі лиш Іван Волошенко
про те, як зі Степашок у Ладизжин
пішов на веслах і, вернувшись, вижив
Степан – фотомитець, Стрибожий внук.

Літ шістдесят вже мав, але п'ястук
по парубоцьки тис, веслом мотижив,
крутив педалі, тер зимою лижви,
перетирав об сніг, льоди та брук.

Бо – Лісовий! Нащадний вождь Трипілля,
його, Трипілля, всюди представник –
розхристанець, безштанько, войовник.

Фотофанат! Але й до слова-зілля
удатник Божий. Мініатюрист!
У фразі – квітка, лист і падолист.

«Зшивавши» доли, зцілює Поділля?

ВОЛОДИМИР ДЕРЕЧ

Ура і слава Деречу Дмитрові,
Що сина до журфаків не впахав,
Йому свободу змалечку давав
І наставляв на справи йонорові.

Тож хлопець хоч і знався в мислєслові,
Математичних знань скалу довбав,
Сумнівних уникаючи забав;
Студентству дав забави розумові.

І хоч невдячний труд викладача,
На камінь та в болото сівача,
Доцента й дружбана Секретарьова, -

Шукаючи, знаходить не дурних
Пан Володимир і живе для них,
Не гублячи жадоби мислєслова.

... Ще гір лишилось трохи крейдяних?

ГЕОРГІЙ БАГДАСАР'ЯН

Якби лиш совість не спиналя,
Яким би хакером він став,
Яких би мурів наламавав,
Які розклемцав би забрала!
Та й від портала до портала,
Де біс купив, а чорт продав,
Сучасно б кармалюкував
Цей син тбіліського квартала.

А так... Сякі-такі програми
Він тутай пише вечорами
Для наших вінницьких потреб

Та набирає графоманів
Ніщотні тексти ранком раннім –
Ще хто б їх так набрав і де б?

Так сяють парадоксів грані?

ОКСАНА ЗАЛЮБІВСЬКА

Колись щось десь комусь-то за любов
Її далекий предок (гнавши втому?),
Вона ж ніде ніколи і нікому –
Ні за любов, ні, ох, за будь здоров;

Ані за графоманське, ех, бов-бов,
Ні, ох, за підлабузницьку невтому,
Яка негайно їй наб'є оскому:
Як підійшов, то так і відійшов.

Її весь досвід... ні, не провінційний,
Її весь вигляд антикорупційний:
Так, міс Антикоруція вона!

На кафедрі, де інші лиш зі страху
Минають корупційну клятву плаху
У вигляді цукерків та вина...

Хто ж, де й на чім таку підловить птаху?

ВОЛОДИМИР ТИТАРЕНКО

Бушанських, дорошівських килимів
червоно-чорні ритми – як подзвіння,
подзвіння, у якому безгоміння
на дні, на денці пристрасних віків.

Убачити, розчутити – хто б зумів?
А хтось зумів, в собі добувся вміння.
До вміння долучаючи хотіння,
голінних залучаючи умів.

Се міг би бути... тільки Титаренко!
Визвольник раритетів з небуття,
з гниття, із поневаги, зі сміття.

Се ж він і є, розвихрений чубенко,
всміхненко, сперечальченко-слухач,
з трипільської на вселюдську тлумач.

І се ж про нього спів: «Подай рученьку!..»?

ОКСАНА БАРБАК

Поетка юна і худенька,
Трагізму всесвіту співець,

*Центр культурології та виховання студентів Вінницького національного технічного університету

Політехнічний свій терпець
Несла, несе у світ біленький.

Такий біленький, аж сіренький,
Цей світ вже ледве-ледь живець,
Він виглядає свій ломець,
О Боже, боже(!)вільний бренькіт!

Все ж, може, звуку чистота
Таки хоч трішки щось, а може
У світі цьому, тьма його же?

Музичте і живіть – з листа
Усі, хто в суті співтрагічні;
Для вас всі вічності не вічні.

Барбаколюбна ж маята?

ДМИТРО ШТОФЕЛЬ

Важеньку вундеркінда ношу
В дорослі вносячи літа,
Во облацех він ще вита,
Але вже нивку бачить довшу;

На нивці – сходи і порошу
(вже сходи ці, пороша – та),
Жнивами ж – дика суєта:
Жнуть московиту, бушу, бошу...

Якщо ж казати без метафор,
Поето-критик, інженер
Є Дмитрик Штофель натепер.

Що переважить? Не без страху
Читацтво й кафедра рядять.
Та суперечки догорять.

Бо нивка: «Двоєдина бяху!»?

ЮРІЙ КІЗИМОВ

Він білим світом так загобеленив,
що, горда, озирнулася Москва,
а в ній, Москві, закохане «Ова!»
зірвалося в Грачової Олени.

Літа і роки... Але невтоленне
витворче виростання все трива:
пейзаж, портрет, сюжетний шарж, - дива:
зміст любить форму, як Юрко Олену.

А що салони вінницькі не ті,
з яких би «розкрутитися» (у безвість?),
важливість йому вища за важезність;

у творчості ж воно, як і в житті:
любов любов'ю множиться і спіє.
То й гобелен – не витканий? – рясніє.

На кожен день ці істини святі!

ОЛЕКСАНДР ВЕРЕСЮК

Японський символ: виштовхнути з кола;
на силу – сила, на п'ястук – п'ястук.
Сумо! Для найпевніших ніг і рук,
для торсів з-під Кіото, з-наді Хорола.

Хорол – не той? А – Буг? Побузька школа
у світі нині не порожній звук;
її козирний символ – Вересюк,
його ж і слава рання не зборола.

Японці переманювали. Мов,
бракує й нам таких майстрів сумо,
щоб лицарське несли в собі начало.

Відмовив щиро: «Вибачайте, сан:
я – українець, хай – не без доган,
студент я політеху, вінничанин».

Услід Сашкові йде Олег Буран?

ОЛЕГ БУРАН

Олег Буран - як молодий Гіталов,
оце з комбайна ніби лиш зійшов,
погладив на комбайні зварки шов,
всміхається – бо так йому пристало.

Гіталова земляк: степи, робота, сало.
У Лозоватій хто на світ прийшов,
то тут же тягаря собі й знайшов:
таке щось, щоби руці тренувало.

У Вінниці у Поліша Олег
тренується, бо Поліш той – стратег
борцівських готувати чемпіонів.

Який студент із нього? Не який –
гризучий, посидючий, беручкий,
без зайвих тих «приколів», закидонів.

«Вони ще є, ті люди-маяки?»

СЕРГІЙ БІЛОХАТНЮК

Студент, поет і бранець авантюри,
Освідчився зарані він Рембо;
Фехтуючи одним «або – або»,
В мистецтві цім змагаючи Артюра.

Казковий аж, снап, снурре, басальмуре,
Ще одягнув метелика й жабо,
Покликав Мирославу (бо – любов) –
В Гамерику квитки не на амури.

З Гамерики скупенькі чуточки,
Работоргівля, мов, по-українськи:
Там руки власні продаєш таки;

За талер, зрозуміло, а – мета?
Мета – долини, гори, море, сфінкси,
Свобода, отже, воля золота...

Хай встигнеться. Бо... палається літа?

УТЕЧІ ВІД ПОКЛИКАННЯ

Артур Рембо, втікавши від покликання,
пекельну сушу п'яним кораблем
туди-сюди верставши день за днем,
не розминувся з пузами та пиками.

Вік не-поетів! Капітали смикані
з Артюра бізнесово хихотять:
служити торгуй, такенну твою мати!
то й ствердишся між пузами та пиками.

Торгуй, чим маєш. Або чим дадуть –
хоч зброєю, хоч щезними рабами.
Пустеля? крізь пустелю верть та круть!
Розбійники? Зіткни дурних лобами!

Покликання ж позраджене... болить?
Рядком пекучим покрізь сон штрикає
і в лихоманку цілить, і зникає,
тлін проганяє, але... духа тлить?

Не вискочиш ні з себе, ні з таланту,
себе й талант, як робу, доноси –
зноси, порви, розчімхай, бо часи
грядуть ще буржуазніші, як пси,
такі обуржуазнять і Оранту.

Якщо ж колись якийсь Білохатнюк
у тих часах тобою надихнеться
і завіршує серцем і з-під серця,
зрадій собі у вічності спонук.

Та й посумуй, зрадівши. Бо втікати
він стане від покликання мерщій:
від вірша, genedanz'ї й деривату
в бік доллара, в Америку пузату,
в роботу чорну, кляту, а завзяту,
від білохат, від перших своїх мрій.

А чи втече? Ото й живи, Артюре,
аби узнати, бачити аби.
Вік двадцять перший, снурре-басальмуре,
Сніп-снап грядуть... штамповані лоби?

НІЧ ПРИСТРАСНА (На мотив однойменної картини Катерини Дідик)

Два пружнастих.
пружинносталевих коти
на даху, щоб до Місяця вщербного ближче,
як на кладці цапки,
як у пеклі чорти,
дуелянтське затіяли грище.
Скамертонили вікна,
дійшлося до стін,
поза вікнами скригнули
ліжка й «кровать»,
докотилось до коців,
ковдри взяли розгін –
ті, що з пухом та без,
на ватині й на ваті.
Захиталася ніч, розгойдалася ніч,
місяць в небі зубатиться
криво, всещербно;
камертониться космос,
неба вищає піч,
в печі неба печеться щось
небезпотребне.
Чи Всевишній так дав?
Чи найнижчий схотів?
В центрі всесвіту двоє пружнастих котів?

Наш спадок

ПРЕЗЕНТАЦІЯ «ПОВЕРНЕННЯ»

У лютому торік зусиллями Леоніда Філонова, доцента кафедри культурології нашого університету, на головній вулиці Вінниці з'явилась меморіальна дошка на честь Дмитра Марковича. А вже у грудні він запропонував широкій громадськості документально-публіцистичний фільм про цю непересічну особистість.

Історична довідка: Маркович Дмитро Васильович (псевдоніми Волиняк, Гайдабура, Марківчанин, Оленин та ін.) народився в Полтаві. Після закінчення Новоросійського (тепер Одеського) університету працював судовим слідчим у Кишинівському повіті в Бессарабії, на початку 80-х років переїхав у Херсон, одержавши посаду «товариша прокурора».

У Херсоні Дмитро Маркович підтримував зв'язки із земськими діячами-статистиками, лікарями, вчителями. Входить до складу Херсонського українського гуртка, який став початком систематичної української просвітницької роботи на Херсонщині.

У середині 90-х років Д.В.Маркович працював мировим суддею у м.Каліші поблизу Варшави. З часом, розчарувавшись у судовій службі, письменник у 90-х роках поселився у невеликому маєтку в с.Михалківцях на Волині, де намагався допомагати селянам боротися з нуждою, займався також хліборобською справою.

Переїхавши до Вінниці, Д.Маркович бере активну участь в кооперативному товаристві, в організації кооперативного банку. Він щиро радіє успіхам Центральної Ради у справі національного відродження України.

Цього ж року (1915) родина Марковичів переїжджає до Вінниці. Письменник невиможно страждає над спливаючою кров'ю Україною і знову замовкає. Створення Центральної Ради (6 квітня 1917 р.), рух до відродження народу повернули Марковичу силу і бажання прислужитися Вітчизні. Його призначають Головним прокурором України. 17 серпня 1917 р.

29 квітня 1918 р. уряд М. Грушевського і В. Винниченка було замінено на уряд гетьмана П. Скоропадського. Марковичу запропонували посаду Прокурора генерального суду.

Помер 9 грудня 1920 р. у Вінниці.

У затишній Дзеркальній залі художнього музею Вінниці 16 грудня зібрались представники інтелігенції нашого міста, студентська молодь, небайдужі до минулого свого народу – на презентацію фільму «Повернення». Окрім самого фільму публіці були запропоновані виступи кандидата історичних наук Валерія Рекрута (його дисертація саме по Марковичу), професора Анатолія Подолинного (він проаналізував особливості літературної творчості Дмитра Васильовича) та автора фільму Леоніда Філонова.

Під час зйомок фільму на Волині в одного з місцевих мешканців на горіщі виявили щоденник дружини Марковича. За словами Валерія Рекрута, – це значно збагатить і розширить наші знання про постать Дмитра Марковича, його значення в українському державотворенні.

На думку Анатолія Подолинного, Маркович ще неоцінений належним чином і як літератор. Власне його твори майже не видавались, а збірка «По степам і хуторам» 1991 року видання давно потребує більшого тиражу, щоб нарешті дійти до українського читача.

Леонід Філонов під час зйомок фільму багато займався дослідженням біографії та творчості Дмитра Марковича, виявив чимало цікавих фактів і деталей з його життя, а разом з тим і «білих плям», які ще чекають на своїх дослідників.

Сподіваємось, що Дмитро Маркович повернеться в українську культуру повною мірою, бо його життя і творчий спадок того варті й послугують добрим чином українському суспільству.

Анатолій ТЕКЛЮК,
голова ВОО ВУТ «Просвіта»,
кандидат філософських наук, доцент ВНУ

Проти нецивілізованих традицій

ЯК ЗБЕРЕГТИ МІЛЬЙОНИ
КОРИСНИХ КРАСУНЬ

У нас в університеті була проведена Всеукраїнська акція «Не рубай ялинку!», що направлена на збереження зеленого багатства України – хвойних лісів.

Новий рік – один з не багатьох свят, який відзначають усі. На жаль, є в нього і негатив: передноворічні дні – це час, коли в великій кількості рубають хвойні дерева... Для того, аби через один-два тижні викинути зелені деревця на смітник. На догоду не зовсім цивілізованим традиціям, під сокирою зникають цілі квартали лісу. А хвойний ліс насичує атмосферу фітонцидами, добре поглинає шум, служить фільтром від пилу.

Статистика твердить, що Вінниці потрібно на Новорічні свята близько 200 тис. сосен і ялинок. Щороку офіційно зрубують їх набагато менше. Решта попиту задовольняється безцінними карпатськими ялинками, частина – штучними, частина браконьєрським «продуктом».

Чи так вже незамінна в нашій оселі жива новорічна ялинка? Її з великим успіхом може замінити синтетична. А щоб в кімнаті відчувався аромат хвої, достатньо однієї-двох гілочок ялинки чи сосни, оформлених в оригінальну композицію. До речі, ці гілочки отримують під час санітарних чисток лісу, що не завдає шкоди довіллю.

Третина вінничан замінюють новорічну ялинку на букет з хвойних гілочок. При нашій економічній ситуації, це ще і вихід для тих, хто не зможе дозволити собі придбати живу ялинку, адже її ціна на базарах близько 100 гривень.

Новорічний настрій можуть створити зі смаком складені новорічні букети. Це так званий передноворічний фітодизайн.

Студенти підготували новорічні композиції, які були представлені журі. «Ялинка» та новорічні букети виділялися своєю оригінальністю і водночас простотою виконання, а головне вони не потребують великих затрат ані грошей, ані часу. Кожен зможе повторити шедевр, вигаданий студентами.

Усі учасники акції були нагороджені солодощами, а ті хто зайняв призові місця отримали грошову винагороду. Перше місце отримала ялинка групи 1ЕКО-06 «Новорічна несподіванка», друге – 2ЕКО-07 «Ялинка-макаронинка», а третє – 1ЕКО-05 «Новорічний натюрморт».

Ми пропонуємо альтернативу живим ялинкам, складання новорічних букетів дозволить зберегти мільйони красунь! Адже збереження новорічних традицій не повинно шкодити природі!

Лілія МАНІЛКО,
група 2ЕКО-08 Інституту ЕЕК

СПОРТ

ПЕРЕМОГИ ДО ПІВВІКОВОГО ЮВІЛЕЮ

Згідно з Положенням «Про проведення ІХ літньої Універсиади України» і з метою стимулювання розвитку фізичної культури і спорту у вищих навчальних закладах була проведена обласна Універсиада серед вищих навчальних закладів III і IV рівнів акредитації з 10 видів спорту та ІХ Всеукраїнська універсиада з 12 видів спорту в комплексному заліку.

Офіційні результати виступів команд вищих навчальних закладів області:

I місце – Інститут фізвиховання ВДПУ – 7073 очка,

II місце – ВНТУ – 6693 очка (вперше в історії універсиад програли лише 380 очок),

III місце – ВДАУ – програли команді ВНТУ 3162 очка!

В Універсиаді області команди нашого університету здобули перші місця з футболу та баскетболу (чоловіки). Баскетболістів тренує викладач Андрій Дмитрук, капітан команди – Артем Лопотанов (студент Інституту АЕКСУ). Загалом в Універсиаді

Наші «золоті» баскетболісти (тренер – викладач Андрій Дмитрук, капітан команди – Артем Лопотанов, студент Інституту АЕКСУ)

взяли участь 116 спортсменів ВНТУ. Кращими з кращих визнані Володимир Голуб (футбол), Деніз Соппо (футбол), Сергій Ляховченко (плавання), Ольга Потапенко (легка атлетика), Роман Петров (легка атлетика).

Збірна нашого Вінницького національного технічного університету з футболу здобула третє місце в іграх ІХ Літньої

Універсиади України. Тренують футболістів Анатолій Голубович, Денис Кулик та Василь Овчарук (тренер з фізичного виховання в період січень-квітень), капітан команди

Кубок команди ВНТУ за I місце в загальнокомандному заліку обласної спартакиади педагогічних працівників

Ндже Лопес (студент Інституту РТЗП). У повному складі (18 осіб), виступаючи в статусі збірної команди Вінницької області, наші хлопці у блискучому стилі у Харкові виграли «бронзу». Поступились лише командам Харківської та Львівської областей, обігравши команди Житомира, Харкова-2, Сум, Київської області, Криму, Дніпропетровська, Одеси. Програла матч команді Львова при упереджених діях арбітра.

У загальному заліку Всеукраїнської універсиади спортсмени ВНТУ (38 осіб)

виступили у 5 видах програми: баскетбол (чоловіки) – 63 очка, дзю-до – 220 очок, стрільба з лука – 680 очок, тхеквондо – 700 очок, футбол – 1260 очок, набравши в сумі 2933 очка і вперше випередивши команду Інституту фізвиховання ВДПУ на 436 очок.

Усі витрати на відрядження команд забезпечив ВНТУ.

Це видатне досягнення тренерів і спортсменів ВНТУ напередодні 50-річчя університету. Зробили все, що могли!

Особлива подяка всім учасникам змагань, а також їхнім наставникам: Олександрю Осадчуку, Михайлу Філю, Євгену Микитюку, Діні Харіній, Аліні Чхань, Володимирі Тихонову, Ігорю Шемчаку та багатьом іншим ентузіастам спорту.

Будемо здобувати нові перемоги і очікувати здібних спортсменів для поповнення наших команд у 2010 році!

СК нашого університету за II місце в загальнокомандному заліку змагань за програмою ІХ літньої Універсиади серед ВНЗ

ВІННИЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

відповідно до Закону України «Про вищу освіту»

оголошує конкурс

на заміщення вакантних посад:

факультет комп'ютерного інтелекту

– декан;

кафедра економіки промисловості та організації виробництва

– завідувач кафедри, професор;

кафедра комп'ютерних наук

– завідувач кафедри, професор.

Термін подання документів – 15 днів від дня опублікування оголошення.

Перелік документів, які подаються на ім'я ректора університету:

- ◆ заява про участь у конкурсі;
- ◆ особовий листок з обліку кадрів;
- ◆ автобіографія;
- ◆ засвідчені в установленому порядку копії документів про вищу освіту, наукові ступені і вчені звання;
- ◆ список опублікованих наукових праць і винаходів;
- ◆ копія трудової книжки;
- ◆ характеристика з останнього місця роботи.

Викладачі університету для участі в конкурсі подають заяву на ім'я ректора, оновлений список наукових праць, звіт за попередній термін роботи та виписку із протоколу засідання кафедри про рекомендацію до обрання.

У конкурсі мають право брати участь громадяни України не старші 60 років, які мають відповідну освіту, високі моральні якості, глибокі професійні знання, практичну підготовку, наукові досягнення та вільно володіють українською мовою.

Документи подавати ученому секретареві університету за адресою:

Вінницький національний технічний університет, кімната 2204, навчальний корпус № 2, Хмельницьке шосе, 95, м. Вінниця, 21021

Телефони для довідок: 46-57-72, 59-84-19, 59-82-55

Редколегія:

А. В. Писклярова
(головний редактор),

І. П. Зянько
(редактор),

П. Г. Гордійчук
(відпов. секретар),

Г. М. Багдасар'ян
(техн. редактор),

Б. І. Мокін,

Т. Б. Буяльська,

О. Н. Романюк,

О. В. Осадчук,

С. В. Павлов,

В. Г. Лисенко,

Т. С. Криклива,

М. П. Стрельбицький.

Адреса редакції:

кімн. 218, головний корпус,
Хмельницьке шосе, 95,
21021, м. Вінниця

Телефони:

внутрішній — 22-68

з міста — 59-82-68

E-mail:

impuls@vstu.vinnica.ua

«Імпульс» — щомісячник

Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію
ВЦ № 424 від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, кімн. 114, тел. 59-85-32

Комп'ютерна верстка — *Тетяни Крикливої*
Олени Кушнір

Світлини — *Сергія Маркова*

Підписано до друку 19.01.10. Формат 29,7×42 1/2.

Наклад 574 прим. Зам. № 2010-017

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-
видавничому центрі ВНТУ

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 59-81-59